

prima instanță: Judecătoria Centru
Judecător: Daria Sușchevici
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Nina Cernat
Lidia Bulgac
Anatol Pahopol

Î N C H E I E R E

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecător: Tatiana Vieru

Judecătorii: Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Grișco Cristian,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Grișco Cristian
împotriva Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne,
privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului
pentru absența forțată de la serviciu și obligarea eliberării carnetului de muncă,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de Grișco Cristian cu menținerea hotărârii Judecătoriei
Centru, mun. Chișinău din 04 iulie 2016,

c o n s t a ț ă:

La 27 mai 2016, Grișco Cristian a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne,
privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului
pentru absența forțată de la serviciu și obligarea eliberării carnetului de muncă.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin ordinul nr. 251ef din 04 mai 2016, a
fost concediat din serviciu pe motivul încălcării art. 26 alin. (1) lit. b) și c) din Legea
nr. 320, art. 9 alin. (2) lit. d) din Codul muncii și pct. 4 din Codul de etică și
deontologie al polițistului, cât și în temeiul art. 47 alin. (1) lit. k) din Legea cu privire
la poliție, acțiune manifestată prin absența nemotivată de la serviciu la data de 21
aprilie 2016 în intervalul de timp dintre orele 7:00-8:30 și la data de 24 aprilie 2016
în intervalul orelor 07:00-12:00.

În ordinul contestat se menționează că prin ordinul nr. 33 din 27 ianuarie 2016, lui Grișco Cristian i s-a aplicat o sancțiune disciplinară sub formă de mustrare aspră pentru întârzierea la serviciu la data de 14 ianuarie 2016, timp de o oră și 10 min, iar prin ordinul nr. 237 din 25 aprilie 2016 i s-a aplicat o altă sancțiune disciplinară sub formă de mustrare aspră pentru încălcarea disciplinei de muncă, adică absența nemotivată de la serviciu la data de 14 aprilie 2016 între orele 07:00-15:00.

Prin ordinul contestat, reclamantul a fost sancționat pentru încălcarea disciplinei muncii, întârzierea la serviciu la data de 21 aprilie 2016 și 25 aprilie 2016.

Indică reclamantul Grișco Cristian că este nemotivat și ilegal ordinul de concediere, deoarece nu a cunoscut despre ordinul de sancționare disciplinară nr.237ef din 25 aprilie 2016, acesta nefiindu-i adus la cunoștință. Astfel, pretinsa încălcare a disciplinei muncii din 14 aprilie 2016 nu a existat.

Consideră că, pârâțul a avut în vedere pretinsa încălcare din data de 21 aprilie 2016, dar nu cea din 14 aprilie 2016, motiv din care i s-au aplicat două sancțiuni disciplinare pentru aceeași faptă, adică pentru pretinsa absență de la serviciu la data de 21 aprilie 2016.

La data de 21 aprilie 2016 și 25 aprilie 2016 nu a absentat de la serviciu, nu a fost întocmit nici un proces-verbal atestat de careva martori, nu i s-a solicitat de a da careva explicații în acest sens, iar ancheta de serviciu este una tendențioasă și subiectivă. Angajatorul a ignorat prevederile art.208-210 Codul muncii, care obligă angajatorul să efectueze o anchetă de serviciu obiectivă și multiaspectuală, ca în urma ei să se adopte o hotărâre de sancționare sau de refuz în sancționare, dacă abaterea nu s-a adevărit.

La caz, în partea descriptivă a ordinului contestat se menționează că la data de 21 aprilie 2016, Grișco Cristian a fost absent fără motive de la serviciu în perioada de timp dintre orele 07:00 -15:00, iar în partea dispozitivă se invocă limita de timp dintre orele 07:00-08:30.

Pe lângă lacunele menționate, pârâțul nu a eliberat carnetul de muncă în ziua concedierii.

Mai invocă reclamantul ca temei de ilegalitate a ordinului contestat faptul că a fost emis cu încălcarea procedurii, adică în lipsa unei anchete obiective cu respectarea drepturilor salariaților la desfășurarea anchetei, iar sancțiunea disciplinară urma a fi aplicată prin ordin în care se indică în mod obligatoriu temeiurile de fapt și de drept.

Pentru aplicarea sancțiunii disciplinare urma în mod obligatoriu de a fi stabilită fapta și norma legală, sub incidența cărei fapte cade presupusa abatere disciplinară, însă la caz descrierea abaterii incriminate cuprinde o vădită neclaritate.

Solicită reclamantul Grișco Cristian, admiterea acțiunii, anularea ordinului de concediere nr. 251ef din 04 mai 2016, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și obligarea eliberării carnetului de muncă.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 04 iulie 2016, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016, a fost respins apelul declarat de Grișco Cristian cu menținerea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 04 iulie 2016.

În motivarea soluției instanța de apel și instanța de fond au menționat că, fapta pentru care reclamantul a fost sancționat disciplinar constituie temei de concediere din organele de poliție, aspect care și-a găsit confirmare prin probele acumulate.

În cadrul desfășurării anchetei de serviciu s-a constatat, că Grișco Cristian nu este la prima abatere disciplinară, având încă două sancțiuni aplicate prin ordinul IGP nr. 33 din 27 ianuarie 2016 pentru încălcarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, art. 9 alin. (2) lit. d) din Codul muncii, pct. 4 al Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10 mai 2006, acțiuni manifestate prin prezentarea la serviciu în stare de ebrietate și cu întârziere de 1 oră și 10 minute la data de 14 ianuarie 2016, ordin prin care reclamantul a fost sancționat disciplinar cu mustrare aspră, cât și prin ordinul IGP nr. 237ef din 25 aprilie 2016 pentru încălcarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 320 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, art. 9 alin. (2) lit. d) din Codul muncii, pct. 4 al Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10 mai 2006, acțiuni manifestate prin absență fără motive întemeiate de la lucru la data de 21 aprilie 2016 în perioada de timp cuprinsă între orele 07.00-15.00, încălcare pentru care Cristian Grișco a fost sancționat disciplinar cu mustrare aspră.

Absențele nemotivate de la serviciu constituie abateri disciplinare în sensul art. 53 al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, potrivit căreia se consideră abateri disciplinare acțiunile sau inacțiunile polițistului prin care se încalcă prevederile legii, ale altor acte normative, restricțiile și interdicțiile stabilite, clauzele contractului individual de muncă, cerințele fișei postului și prevederile Codului de etică și deontologie al polițistului.

Potrivit art. 26 alin. (1) lit. b) și c) al aceleiași legi, polițistul își desfășoară activitatea profesională în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și al instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii, fiind obligat să se conducă, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de legislație, asigurând îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața Poliției, cât și să execute la timp și întocmai atribuțiile conform funcției deținute.

Pentru încălcările comise, Grișco Cristian a fost concediat în temeiul art. 47 alin. (1) lit. k) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.

320 din 27 decembrie 2012, adică pentru încălcarea sistematică a disciplinei de serviciu.

Astfel, instanțele ierarhic inferioare au concluzionat că, ordinul supus controlului judiciar este unul legal, deoarece a fost emis de un organ competent, conform legii și procedurii stabilite, nefiind la caz stabilite nici unul din temeiurile expres prevăzute de art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ care ar impune anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne nr. 251ef din 04 mai 2016.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, la data de 20 ianuarie 2017, Grișco Cristian a depus cerere de recurs prin intermediul oficiului poștal, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016 și a hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 04 iulie 2016 cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel menționând că concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, iar instanța de fond a interpretat greșit normele de drept material.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Grișco Cristian, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 06 februarie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 21 februarie 2017, Inspectoratul general al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne a depus referință prin care a solicitat declararea ca fiind inadmisibil recursul declarat de Grișco Cristian.

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii civile, consideră că recursul declarat de Grișco Cristian este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei se constată că, decizia Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016 a fost expediată în adresa părților la data de 21 noiembrie 2016, iar cererea de recurs a fost depusă la data de 20 ianuarie 2017.

Prin urmare instanța de recurs consideră că, recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat cererea de recurs în interiorul termenului de două luni.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Grișco Cristian împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2016, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, or recurentul nu a invocat nici un temei ce ar indica asupra ilegalității deciziei instanței de apel.

Reieșind din prevederile art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție atestă, că relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, nu poate constitui temei de admisibilitate și de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cererea de apel cât și în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite la art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumente privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În circumstanțele sus relatate, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Grișco Cristian, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Grișco Cristian, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul:

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu